Ч. 267 Субота 27 падолиста (9 грудня) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Редакція и Администрація въ рынку ч. Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатаній вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою.
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

18. Засѣданє Палаты пословъ зъ дня 7 грудня 1893.

Въ Палатѣ пословъ вела ся вчера дальша дискусія специяльна надъ новелею о розширеню убезпеченя робôтниковъ. При §. 7 репрезентантъ правительства, радникъ міністеріяльный Гардтъ боронивъ постановы, пôсля котрои обовязково до закона о убезпеченю втягненѣ робôтники зелѣзничи, выключають ся вôдъ вôдшкодованя на основѣ закона о одвѣчальности зелѣзницѣ. Бесѣдникъ полемізувавъ вôдтакъ зъ пос. Люеґеромъ и припоручавъ ухвалене того параґрафу пôсля предложеня комісіѣ.

Пос. Кайцль промавлявъ за внесенемъ пос. Люеґера та боронивъ дальшого истнованя закона о одвѣчальности зелѣзницѣ. — Пос. Люеґеръ робивъ закиды правительству, що оно опираючись его внесеню, боронить бôльше интересôвъ зелѣзниць державныхъ, якъ бажане залагодженя справы. — Пос. Паттай выступивъ въ оборонѣ внесеня пос. Люеґера пôдносячи, що нема потребы наслѣдувати несправедливостей истнуючихъ въ Нѣмеччинѣ. На тôмъ замкнено дискусію.

По вôдкиненю внесеня пос. Люеґера, ухвалено дальшѣ параґрафы закона безъ змѣны, а также резолюцію комісіѣ що до розширеня обезпеченя на службу почтову и телеґрафічну та резолюцію пос. Морсея, взываючу комісію промыслову, щобы безпроволочно розслѣдила справу пôдвысшеня 60 прц. ренты максимальнои для осôбъ, занятыхъ при руху зелѣзничôмъ.

По ухваленю новелѣ до закона о обезпеченяхъ на случай нещасливыхъ выпадкôвъ, приступлено до дискусіѣ надъ предложенями зелѣзничими. При дискусіи надъ зелѣзницею Галичь-Островъ зъ вôбчицями до Бережанъ и Пôдгаєць промавлявъ пос. Кафтанъ (Молодочехъ), доказуючи, що єсть то вже третя зелѣзниця, котра дôстае ся Галичинѣ въ нагороду за то, що Коло польске пôдпирае правительство. Коаліція забирае ся політично и економічно до бойкотованя ческого народу. По промовѣ пос. Вашатого и референта Швеґля ухвалено законъ и закрыто засѣдане а слѣдующе назначено на суботу.

Зъ Вѣдня доносять до Czas-у, що въ кругахъ посольскихъ удержуєсь чутка, що нового предложеня о реформѣ выборчôй не треба сподѣвати ся дуже скоро. На всякій случай не буде оно внесене въ Палатѣ по єѣ новôмъ зобраню ся въ другôй половинѣ лютого. Той періодъ сесіѣ буде присвяченый залагодженю буджету и реформы податковои, а опôсля ажь на пôдставѣ новыхъ законôвъ податковыхъ мае бути выготовлена реформа выборча.

Клюбъ молодоческій затвердивъ одноушно на оногдашнôмъ засѣданю умову своихъ мужѣвъ довѣря зъ иншими славяньскими клюбами опозиційными що до утвореня славяньскои коаліціѣ, та ухваливъ также одноушно приступити до тои коаліціѣ и выделеґувати до єѣ парляментарнои комісіѣ трохъ своихъ членôвъ.

Клюбъ моравскихъ Чеховъ принявъ до вѣдомости справоздане о зборахъ репрезентантôвъ славяньскихъ клюбôвъ въ справѣ славяньскои коаліціѣ и ухваливъ приступити до коаліціѣ, уповажняючи своихъ репрезентантôвъ до порозумѣня ся зъ репрезентантами иншихъ клюбôвъ славяньскихъ що до выбору комітету екзекутивного. Коаліція славяньскихъ клюбôвъ буде числити около 60 пословъ.

Послы, що не належали доси до нѣякои партіѣ въ Радѣ державнôй, або т. зв. „дикй“ уконституовали ся вже въ окремый клюбъ, утвореный въ цѣли обороны правъ парляментарныхъ и выбрали своимъ предсѣдателемъ посла Лінбахера, а єго заступникомъ посла Люеґера.

Коло польске поручило своѣй комісіи парляментарнôй, щобы порозумѣла ся зъ клюбомъ рускимъ! Переговоры — якъ доносить Dzien. Polski—мають на всякій случай розпочати ся сими днями.

Обовязковѣ вѣнчаня цивільнѣ на Угорщинѣ.

(Конець.)

Въ кôнцевыхъ параґрафахъ проекту нового закона говорить ся про кары на урядниковъ, фунґуючихъ при актѣ вѣнчаня. Урядникъ, що зъ свѣдомостію причиняе ся до заключеня незаконного супружества, допускае ся провины и може бути покараный вязницею вôдъ двохъ до шести мѣсяцѣвъ та утратою уряду. Въ случаю недбалости накладае ся кара до тысячь коронъ, а на случай повтореня утрата уряду. §. 145-тый звучить: „Сей священикъ або взагалѣ особа управнена до реліґійного обряду, котра бере участь при церковнôмъ полученю, заки стороны не выказали

ЖѢНКА РУБАЧА.

По словацки. — Написавъ Гурбанъ Ваяньскій.

Цѣле море сосонъ колыше ся въ нашôй пѣскуватôй низинѣ.... Я не люблю сосны. Она здае ся менѣ якоюсь безцвѣтною, заглушуе другѣ рослины, немовь завидуе имъ, и сыпле свои сухѣ иглы на мохъ и травы, що ростуть у єѣ пôднôжа. За те зимою у соснинѣ тепло, якъ у напаленôй комнатѣ. Вѣтеръ не добувае ся въ єѣ глушь и сердито ходить по верху. Лѣснѣ дороги бѣлѣють мѣлкимъ пѣскомъ, глубокѣ борозды колѣсъ свѣдчать о тôмъ, якъ тяжко возови ѣхати. Лѣтомъ воздухъ наповненый сильнымъ запахомъ и спѣвомъ птахôвъ. Старый пень великои сосны дзвенить пôдъ рôвномѣрнымъ стукомъ клюва дятлика, що повзае по нѣмъ мовь крилатый кôтъ. Вывѣрка перескакуе зъ дерева на дерево, немовь у неи невидимѣ крила; нарôдъ каже: хвôстъ несе єѣ.

Зимою видъ лѣса мало змѣняе ся, хочь єго иглы не такъ уже зеленѣ, пташки не цвѣрѣнькають и не пахне живицею.

Замовкъ стукъ цѣповъ на гумнѣ, не йде дымъ зъ паньскои паровои молотѣльнѣ. Теперь въ лѣсѣ йде робота и мужчины въ короткихъ толубахъ, зъ лыскучими топорами на плечахъ, идуть туды рано-раненько. Снѣгъ скрипить пôдъ ихъ тяжкими чоботьми, на чорныхъ баранковыхъ шапкахъ искрить ся морозный иней.

Рубачѣ рубають дрова. Вже цѣлѣ стосы правильно зложеныхъ полѣнъ ждуть, щобы ихъ вôдвезти. Пôдрѣзана сосна дрожить мовь у лихорадцѣ, скидае мѣлкій снѣжокъ на плечѣ и головы своихъ мучителѣвъ. Могучій замахъ и сосна лежить на холоднôй земли.

Дроворубы оперли ся на топоры и вôддыхають коло зрубаного дерева. Суть то чорнѣ, сильнѣ постати гоурановъ. Они не такѣ, якъ прибранѣ вравцѣ, або вандрôвнѣ липтаки. Гоуранъ приземистый, широкоплечій, лице у него не такъ привѣтне и гарне, якъ у гôрняка. Въ тôмъ лици сарказмъ пануе надъ лірикою. Вôнъ боре ся зъ высшою, чужоземною культурою, обертае ся середъ Нѣмцѣвъ, але вперто держить ся свого. Вôнъ не позбавленый быстроумности и практичного змыслу. Шия у него коротка, волосе каштанове, роздѣлене на средъ головы, годѣ було бы у него найти такои гордовитости, якъ у гôрскихъ словаковъ. За те сильный вôнъ, якъ медвѣдь. Ѣсть мясо и хлѣбъ, незручный, думае помалу и по довгôй розвазѣ выбирае звычайно гôрше. Вôнъ не старае ся облегчити собѣ роботу, тôлько жие въ невѣжи и недостатку.

— Мартине! — вôдôзвавъ ся старый рубачь зъ веселымъ поморщенымъ лицемъ, звертаючись до молодого высокого парня. — Чи принесе намъ обѣдъ твоя жѣнка? Нѣякъ не можу зрозумѣти, щобы дѣвчина зъ такои богатои родины ходила въ лѣсъ за рубачами.

При тôмъ старець почавъ точити пилу невеликимъ пильникомъ.

— Менѣ також здае ся, що нинѣ будемъ безъ обѣда — замѣтивъ молодый парôбокъ, котрого звали индикомъ.

— И по що ты взявъ собѣ таке не-тикай-мене? — сказавъ старшій чоловѣкъ, що служивъ давно у войску; єго звали дякомъ, бо вмѣвъ читати святе Письмо. — Тобѣ треба було оженити ся зъ такою, у котрои руки вôдъ роботы попадались. Конче тобѣ треба було того крику та воркотаня рôднѣ и сѣльскихъ сплетень? У єѣ рôднѣ повнѣ скрынѣ, а у тебе богатства тôлько, що и въ насъ: топôръ и пила.

Мартинъ Каменець, гарный рослый парень зъ великими синими очима и серіозно стиснеными губами, усмѣхнувъ ся згорда и сказавъ:

— Нинѣ черга на мою жѣнку принести обѣдъ и она єго принесе. На сей пень покладе обѣдъ — и вôнъ показавъ вôдрѣзаный пень, зъ котрого що тôлько звалила ся гарна сосна.

У индика свербѣвъ языкъ: — Єсли тôлько красавиця Катерина не заблукае до дому Янка...

— Ага, до кучерявого Яна, котрый до неи стукавъ у вôконце въ суботу передъ вѣнчанемъ — сказавъ дякъ.

— И до котрого теща Мартина все такъ ласкаво усмѣхала ся — засмѣявъ ся старець и острввъ дальше пилу пильникомъ.

Молодшій дроворубъ Дуро додавъ невинно: Стара и молода Выбогова душѣ въ нѣмъ

ся, що заключили супружество передъ цивільнымъ урядникомъ, допускае ся провины, за котру накладае ся грошева кара ажь до высоты тысячь коронъ; на случай повтореня тои провины накладае ся кара вôдъ одного мѣсяця до двохъ и кара грошева тысячь коронъ. Коли покаже ся, що супружество заключено передъ урядникомъ, то се поведене есть лишь проступкомъ и карае ся 300 коронами. Однакъ се поведене не пôдпадае карѣ, коли церковне сполучене наступило въ наслѣдокъ небезпечности смерти одного супруга".

Вкôнци каже ся, що юдикатура въ справахъ супружихъ належить до королѣвскихъ трибуналôвъ судовыхъ. Важнôсть вже истнуючихъ супружествъ мае осуджуватись пôсля теперѣшныхъ нормъ правныхъ. Коли способнôсть до нового заключеня супружества була обмежена давными нормами правными, то розпорядженя нового закона зачинають обовязувати. Коли роздѣлъ вôдъ стола и ложа бувъ заряджений попередною юдикатурою, зъ тыхъ самыхъ мотивôвъ, що суть и въ теперѣшнôмъ законѣ, то стороны можуть зажадати перемѣны роздѣлюючого выроку на розвязуючій. Зъ хвилею оголошеня сего закона перестають обовязувати давни̂ приписы що до супружествъ. Правосильнôсть того закона розширить ся въ дорозѣ адміністраційнôй на Реку и дотычный округъ.

Проектъ закона о реліґіи дѣтей мѣстить таки̂ постановы: Новоженцѣ всякого вѣроисповѣданя можуть передъ заключенемъ супружества умовитись, до якого законно признаного вѣроисповѣданя мають належати ихъ дѣти. Они можуть умовитись, до якои конфесіѣ буде належати поодиноко кожда дитина. Та умова мае податись до вѣдомости цивільнои власти або бути особисто зголошена передъ нотаремъ. Коли бы не було умовы, то всѣ дѣти идуть за вѣроисповѣданемъ вôтця, коли се вѣроисповѣдане належить до законно признаныхъ. Отець, що не належить до нѣякого законно узнаного вѣроисповѣданя, орѣкае, въ якôмъ вѣроисповѣданю законно признанôмъ мають выховуватись дѣти. Коли отець нѣчого въ тôмъ взглядѣ не розпорядить, а мати належить до законно признаного вѣроисповѣданя, то дѣти выховують ся у вѣроисповѣданю матери. Коли обое родичѣ не належать до законно признаного вѣроисповѣданя, то власть опѣкунча рѣшае що до вѣроисповѣданя дѣтей. Незаконни̂ дѣти идуть пôсля вѣроисповѣданя матери. Сей законъ зачинае обовязувати рôвночасно зъ закономъ о обовязковôмъ супружествѣ цивільнôмъ.

Допись.

Зъ Жидачѣвщины.

(Вôдкрыте Читальнѣ въ Юсептичахъ).

Въ Юсептичахъ, селѣ пов. жидачѣвского, вôдбуло ся дня 3 грудня с. р. отворене Читальнѣ. О 5 год. зъ полудня зôбрали ся члены маючои завязати ся Читальнѣ и гостѣ на зборы и заповнили всю комнату. Зôбраныхъ гостей и членôвъ повитавъ вступнымъ словомъ Вп. п. В. Вѣтеръ, загрѣваючи горячими словами до спôльнои працѣ и науки, а свою промову закôнчивъ многолѣтствомъ въ честь Єго Вел. Цѣсаря, котре зôбрани̂ трикратно повторили. Въ промовѣ своѣй вказувавъ бесѣдникъ на потребу, цѣль и користь Читальнѣ. Крôмъ того промавляли ще пп. В. Електоровичь, П. Пикъ, Н. Ґреськôвъ, В. Табака.

До выдѣлу новои Читальнѣ выбрани̂: Вп. о. І. Стоцкій, парохъ мѣсцевый, яко голова; заступникомъ головы п. В. Вѣтеръ, учитель мѣсцевый; касіеромъ п. В. Табака; бібліотекаремъ п. Д. Леськôвъ; секретаремъ п. П. Пикъ; а господаремъ Читальнѣ п. Н. Павлôвъ. Заступниками выдѣловыхъ выбрани̂ пп.: Йосифъ Ґреськôвъ и С. Вайда.

По вычерпаню дневного порядку наступила спôльна забава, котра протягнула ся до пôзнои годины. Въ часѣ тои забавы обговорювано справу заложеня склепу громадского при Читальни, котру то справу пôднѣсъ п. Н. Ґреськôвъ. Дасть Богъ, що незадовго се й наступить. Годѣ такожь поминути и оклику, котрый пôднѣсъ п. В. Електоровичь „На погибель піяньству!", а зôбрани̂ живымъ и щирымъ голосомъ повторили его та при чѣмъ якъ оденъ всѣ разомъ загули: „Най пропаде! Дай то Боже!"

При заснованю Читальнѣ вписало ся було лишь 27 членôвъ, але заразъ зъ першимъ днемъ зросло число членôвъ до 46. Всѣ члены прирекли одноголосно, що будуть держати ся тверезости. Щасть Боже новôй Читальнѣ и еѣ хосенному вплывови.

П. Пикъ, секретарь Читальнѣ.

Переглядъ політичный.

Wiener Ztg. оголосила Найв. розпорядженe цѣсарске, скликуюче соймы: галицкій, буковиньскій, зальцбурґскій и дальматиньскій на день 10 сѣчня 1894; долѣшно-австрій, стирійскій, моравскій и горицкій на 19 с. м.; ческій, шлескій и краиньскій на 28 с. м., а горѣшно-австрійскій, истрійскій и тріестиньскій на 3 сѣчня 1894.

До Czas-у доносять, що вѣсть о покликаню віцепрезидента краевои дирекціѣ фінансôвъ п. Корытовского есть безосновна. Міністеръ фінансôвъ не думае зовсѣмъ вôдкликувати п. Корытовского въ дотеперѣшного его становища.

Російскій ґенералъ, Пузыревскій объѣзджае теперь пограничні округи для зорґанізованя сторожи пограничнои яко окремыхъ вôддѣлôвъ, котрі мають бути ще збôльшени̂ и будуть брати участь у вправахъ войсковыхъ.

Анґлійско-афґаньска справа выкликуе въ Россіи велике невдоволене и пôдозрѣне. Праса россійска бачить въ тôй умовѣ новый доказъ, що Россія повинна звертати пильну увагу на середну Азію.

Новинки.

Львôвъ дня 8 грудня.

— **Нинѣ минае двайцять пять лѣтъ**, якъ заложено наше найбôльше товариство „Просвѣту". Молоди̂ академики були основателями его. Они въ марцю 1868 року выбрали комітетъ до уложеня уставу товариства, котрый по довгихъ короводахъ потвердило ц. к. Міністерство справъ внутрѣшныхъ згôдно зъ Міністерствомъ просвѣты дня 2 вересня 1868 р. Вôдтакъ выбрано конститууючій выдѣлъ и сей почавъ збирати членôвъ до нового товариства. Дня 8 грудня 1868 р, отже якъ разъ нинѣ минае 25 лѣтъ, вôдбули ся перши̂ загальни̂ зборы „Просвѣты". На нихъ явило ся до 70 членôвъ и они выбрали першимъ головою професора Наталя Вахнянина. Якъ жежь зросла вôдъ того часу наша Просвѣта! Зъ дрôбного почину студентôвъ повстало найповажнѣйше товариство, котре найбôльше зô всѣхъ за-

---

не чули — та Мартинови все таки дѣвчина дôстала ся; кажуть: у знахорки радивъ ся.

Лице Мартина захмарило ся.

— Отъ и наторочили сѣмь мѣхôвъ гречанои половы — сказавъ вôнъ. — Вжежь, лекше языкомъ молоти, якъ пилою махати...

— Сей обѣдъ сердить насъ, Мартине — скликнули всѣ рубачѣ и знову взяли ся до роботы.

Правильный скрипъ пилы роздавъ ся зновь; а до него долучили ся удары топора.

— Я даю свою голову за те, що принесе обѣдъ — додавъ Мартинъ по хвили, такъ якъ бы бажавъ утихомирити свою тревогу, розбуджену словами товаришѣвъ.

— Вже ты головы не давай — засмѣявъ ся старець, що остривъ пилу. — У тебе дома гарна ялôвка. Она буде наша, коли ты програешь. До того не шкодило-бъ додати ще зо два ведра вина....

— Не роздратовуйте чоловѣка — проворкотѣвъ дякъ и вытрясъ попѣлъ зô своеѣ люльки.

Мартинъ почервонѣвъ: — Добре, берѣть ялôвку, если мене жѣнка не послухае и повстыдае ся принести обѣдъ.

— Шкода ялôвки! — сказавъ старець и сплюнувъ.

— Кобы не той кучерявый! — дразнивъ индикъ.

— Значить, не хочете заложити ся? — спытавъ розгнѣваный Мартинъ и очи у него стали яснѣйши̂ та бôльши̂. — Я дамь ялôвку, а вы новый кожухъ. Отъ вамъ рука!

Справу рѣшили. Старець и индикъ мали купити Мартинови кожухъ, а если выграють, то ялôвка ихъ.

Приближало ся полудне. Зимове сонечко зъогрѣвало утомленыхъ роботою рубачѣвъ, тысячами искоръ сіючи по снѣгу. Мартинъ споглядавъ крадькома на дорогу и рубавъ зô всеи силы.

Вкôнци индикъ кинувъ топôръ на снѣгъ.

— Полудне! — воркнувъ вôнъ и подививъ ся на Мартина.

— Пора бы пообѣдати! — замѣтивъ старець и посовѣвъ.

У Мартина защемѣло серце.

Они робили дальше. Сонце зайшло за лѣсъ.

— Жалôбно реве ялôвка — промовивъ Дуро и зô спôвчутемъ усмѣхнувъ ся до Мартина.

— Певно по кожусѣ — засмѣявъ ся старець.

— Кучерявый Янъ справляе теперь весѣле — воркотѣвъ индикъ и злобно скаливъ зубы на Мартина.

— Мовчи, негодяю! — крикнувъ Мартинъ, такъ що ажь у лѣсѣ загудѣло; рука его судорожно давила топорище.

Дроворубы перестали докучати Мартинови, а дякъ высмѣявъ ихъ. Небо покрыло ся мракою, мѣлкій снѣжокъ посыпавъ ся зъ густыхъ хмаръ.

Тымчасомъ гарна Катерина була вже двѣ годины въ дорозѣ. Великій тягаръ давивъ еѣ стрôйну спину, що не привыкла до тягарѣвъ. Єѣ родичѣ держали робôтника и робôтницю до тяжкихъ робôтъ. Разъ, коли она робила въ поли, придививъ ся ѣй Мартинъ. Того дня вечеромъ пôдôйшовъ пôдъ вôконце и тихо стукнувъ. Якъ выверка выскочила Катря зъ постельки и вже була коло вôконця. Она сама не знала, якъ вôнъ надѣвъ ѣй на палецъ перстень зъ гарнымъ камѣнчикомъ. Видко, перстень сей бувъ справдѣ зачарованый. Она дивила ся на него цѣлый тыждень и все було ѣй тепло на серци. Вкôнци Мартинъ пôславъ сватôвъ, наставъ крикъ и плачь, але вперта дѣвчина побѣдила.

Ну, за то теперь и терпить же она! Строгій отець не давъ ѣй нѣчого тôлько одежу, перины та подушки и гарну ялôвку. Замѣсть у просторôмъ домѣ разомъ зъ кучерявымъ Янкомъ, жие она теперь въ тѣснôй хатинѣ и несе рубачамъ обѣдъ въ лѣсъ.

Спѣшить ся Катерина. Єѣ гарне бѣле личко почервонѣло. Она знае мѣсце, де селяне рубають, але сама не ходила нѣколи въ лѣсъ. Єѣ шнуровани̂ черевички потапають у снѣгу. Страхъ напавъ еѣ. Страхъ рôсъ и молода жѣнка прискорила хôдъ. Небо хмарило ся. Тягаръ давивъ бѣдненьку, она тяжко засапала ся. Якій лѣсъ непривѣтный! Яка дорога довга! Впередъ, впередъ!... Нога вязне у пѣску. Колѣна слабнуть. Сумракъ стелить ся щоразъ густѣйшій. Уже сыпле ся снѣжокъ и холодить еѣ розгорѣле лице.

Мовчки працюють у лѣсѣ дроворубы. Мартинъ блѣдый, нѣ слова не каже. Индикъ переставъ его дразнити. Мартинъ пôднявъ топôръ и зъ груди вырвавъ ся у него грôзный окликъ. Почало темнѣти, снѣгъ падавъ густыми платками. Иншимъ часомъ кинули бы рубачѣ роботу, але теперь бачили, що Мартинъ працюе мовь у горячцѣ, и жадному не хотѣло ся вôдходити. Мартинъ же робивъ якъ левъ. Єго топôръ лѣтавъ якъ блыскавка, по крѣпкихъ пняхъ и рубавъ ихъ на полѣна. Высоко у воздусѣ розмахнувъ ся своимъ сталевымъ оружемъ, немовь бажавъ утихомирити розбур-

служиле ся передъ народомъ! Щобы пригадати тѣ часы, коли товариство повставало, мы розповѣмо завтра дещо бôльше про нихъ.

— **Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичь** выѣзджае завтра рано до Дашавы коло Стрыя на посвячене церкви.

— **Пос. Олександра Барвѣньского** приймавъ въ понедѣлокъ сего тыждня Є. Вел. Цѣсарь на авдіенціи.

— **Именованя.** Володиславъ Середовскій одержавъ посаду прокуратора державного у Львовѣ. — Укôнченый правникъ Кароль Келеръ именованый концептовымъ практикантомъ при почтѣ.

— **Посаги для дѣвчатъ.** Выдѣлъ краевый оголосивъ конкурсъ на три посаги по 251 зр. въ фундаціѣ посаговои Макса и Франца Сѣмяновскихъ для убогихъ и моральныхъ дѣвчатъ христіянокъ безъ рôзницѣ обряду, дочокъ мѣщанъ всѣхъ мѣстъ и мѣсточокъ Галичины зъ выимкою Львова и Кракова. Подання треба вносити до 28 лютого 1894 и залучити: свѣдоцтво хресту, моральности, убожества, доказъ, що отець петентки бувъ мѣщаниномъ одного зô згаданыхъ мѣстъ. Першеньство мають сироты безъ вôтця и матери. Подавати ся можуть лише дѣвчата, що скôнчили 17-ій а не переступили 24-ого року житя.

— **Нова орґанізація войскъ боснійскихъ** наступить зъ днемъ 1-го сѣчня 1894 року. Истнуючѣ чотири полки герцеґовиньско-боснійскѣ одержать числа вôдъ 1 до 4 Кождый полкъ буде мати свôй штабъ, чотири баталіоны полевѣ зъ числомъ вôдъ 1 до 4, кождый баталіонъ по чотири компаніи, вôдтакъ баталіонъ доповняючій буде подѣленый на чотири доповняючѣ компаніѣ, зъ котрыхъ въ часѣ спокою буде лишь одна кадра.

Слѣдство дисциплінарне зъ причины демонстраціѣ противъ Впреосв. Митрополита, зарядженое сенатомъ академічнымъ у Вѣдни покôнчено, сими днями. Крôмъ двохъ виновниковъ демонстраціѣ, Алексевича и Яворского, выдаленыхъ зъ університету, потягнено до одвѣчальности 11 академиковъ Русинôвъ, зъ котрыхъ 10 увôльнено вôдъ всякои вины, а одинъ одержавъ нагану вôдъ сенату академічного.

— **Рахунокъ.** Похоронъ бл. п. Маріяна Шашкевича коштувавъ 726 зр. 57 кр., а що вôдъ товариствъ, приватныхъ особъ и зъ концерту зôбрало ся на ту цѣль 773 зр. 18 кр., то ще звышь 40 зр. лишило ся на стипендію им. М. Шашкевича.

— **Въ Университетахъ швайцарскихъ** учать ся теперь 473 женщинъ, и то 275 студентокъ и 162 вольныхъ слухачѣвъ. Помѣжъ ними есть 138 росиянокъ, 32 шведокъ, 25 полькъ, 23 нѣмкань, 19 американокъ, 5 болгарокъ, 5 румунокъ, 3 сербки, 2 вôрменки, 2 француски, 2 анґлійки 1 италійка, 1 австралійка и 1 дунка.

— **Зъ Американьскои Руси.** О. Полянъскій, бувшій префектъ львôвскои духовнои семинаріѣ а опôсля до недавна катихитъ ґімназіѣ дрогобицкои, выѣхавши до Америки, прибувъ тамъ дня 6 минувшого мѣсяця. — Въ Mayfield Русины зложили въ трохъ мѣсяцяхъ 3.500 долярôвъ на заплату довгу за выбудуваню церковь, а опôсля въ кôлькохъ дняхъ зложили 400 долярѣвъ на заплату дзвоновъ. Завели у себе и орхестру, котра — якъ пише „Свобода" — може грати и передъ монархами.

— **Убійство дитины.** Дня 30 падолиста найшовъ робôтникъ черляньскои фабрики утоплене немовля, дѣвчину, въ ставѣ. Жандармерія розпочала слѣдство и вôднайшла въ Городку матѣрь, котра призвала ся, що передъ 4 днями утопила дитину. Дитину похоронено на кладовищи въ Малковичахъ, а матѣрь вôдставлено до городецкого суду. Розôйшла ся поголоска, що она мала въ суботу умерти въ арештѣ.

— **Рабунокъ у Бôбрцѣ.** Дня 24 вересня с. р. селянинъ, що ишовъ зъ Бôбрки въ сторону Старого села, почувъ якійсь крикъ въ лѣсѣ; хтось благавъ о ратунокъ и дароване житя, Побѣгъ отже въ лѣсъ и побачивъ на краю лѣса дѣвчину зъ розчѣхраными волосемъ та подертою одежею. Она розповѣла, що два хлопцѣ напали еѣ и забрали хустку, перстенѣ и грошѣ. Селянинъ кинувъ ся въ корчѣ и зловивъ зъ нихъ одного, Ивана Чабана, а другій Осипъ Охримовичь утѣкъ. Сю справу розбиравъ сими днями трибуналъ, котрый Чабана увôльнивъ а Охримовича за крадѣжъ засудивъ на вязницю.

— **Церкву въ Рокôтнѣ** коло Львова обôкрали злодѣѣ, забравши зô скарбонъ звышь 30 зр.

— **Холера.** Зъ дня 6 с. м. остало ся ще 8 хорыхъ.

— **Убійство.** Въ Кречовѣ дня 6 с. м. о 9 годинѣ вечеромъ застрѣливъ хтось у власнôмъ домѣ рітмайстра І. шкадроны Осипа Бариша. Кажуть, що то застрѣливъ его одинъ цуґсфірерь кулею зъ карабіну. Стрѣливъ черезъ вôкно, коли рітмайстеръ сидѣвъ при вечери.

— **Пустинникъ въ нашихъ часахъ** — то справдѣ незвычайный чоловѣкъ. А такій справдѣшный пустинникъ померъ недавно въ Станиславовѣ Почалковѣ у Великопольщи. Звавъ ся Францъ Винецкій. Въ цѣлой околици Торуня и Пôдгôря знали его пôдъ именемъ пустинника Франца. Майже 50 лѣтъ (дехто каже, що й бôльше) проживъ вôнъ у лѣсахъ Грабскихъ и мешкавъ безнастанно, навѣть у найбôльшѣ морозы, въ будѣ, котру собѣ самъ выставивъ зъ галузя и хворосту недалеко каплицѣ „Пустельнѣ" коло шляху зъ Торуня до Служева. Неразъ развалено ему ту буду, поліція казала ему покинути такій спосôбъ житя и зъ тои причины неразъ увязнювала его, перекидала за границю въ Конґресôвку, звôдки бувъ родомъ, а вôнъ все таки вертавъ до своихъ борôвъ и на ново будувавъ ся. Послѣдными часами дали ему спокôй и кôлька лѣтъ нѣхто вже не докучавъ ему. Хочь въ тыхъ 50 лѣтъ зазнавъ вôнъ не мало бѣды, але нѣколи не хорувавъ, тôлько передъ самою смертію занемôгъ. Жандармъ найшовъ его хорого въ будѣ и казавъ перенести до Почалкова, де вôнъ и померъ, проживши звышь 90 лѣтъ.

— **Мавъ що!** Якомусь баронови въ Маріенбадѣ выкравъ хтось жѣнку. На дармо чекавъ баронъ довшій часъ, чи сама жѣнка не верне, ажь наконець поробивъ кроки, щобы жѣнку вôдшукати, а для лекшого еѣ выслѣдженя подавъ ще й описъ, якъ она выглядае: Волосе: чорне. Зубы: вставленѣ. Лице: звычайне, сильно помальоване. Вѣкъ: лѣтъ 50! Мавъ же хтось що выкрадати!

— **Давный довгъ.** По смерти шведского короля Ґустава Адольфа (1632 р.) забракло въ Швеціи грошей. Не було за що вôйны провадити. Правительство шведске удало ся тогды до великихъ богачѣвъ о позычку на борбу за „святу справу" протестантизму. Оденъ заможный купець зъ Любеки Яковъ Крівесъ позычивъ своему правительству 68.500 талярôвъ Дѣяло ся се дня 24 грудня 1636 роцѣ. Правительство пôдписало вексель котрый переходивъ въ спадщинѣ на рôжныхъ людей, вкôнци опинивъ ся въ рукахъ пана Кеттенбурґа, що мае походити зъ роду Крівеса. Той Кеттенбурґъ зажадавъ теперь вôдъ правительства шведского звороту позычки. Єму належало бы ся разомъ зъ процентомъ за 200 кôлькадесять лѣтъ чотири міліоны шведскихъ коронъ, але вôнъ не такій занадто впертый, згодивъ ся взяти 205.000 коронъ, и кажуть, що ихъ певно дôстане. Небавомъ Соймъ у Штокгольмѣ мае рѣшити сю справу, котру міністеръ скарбу узнавъ за справедливу. И такъ трафила ся Кеттенбурґови дурничка!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 8 грудня. Друге читане угодъ торговельныхъ мае вôдбути ся въ слѣдуючôмъ тыждни.

Бѣлградъ 8 грудня. Міністеръ Ґручичь заявивъ въ своѣй проґрамовôй бесѣдѣ, що правительство додержить всякихъ умовъ зъ державами заграничными.

Римъ 8 грудня. Цанарделі зрѣкъ ся міеіѣ утвореня нового кабінету.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновецъ	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	
Стрыя	—		10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	
Черновецъ	**10·10**		**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—		1·08	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—		8·16	5·26	—	—

Числа товстѣ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к. австр. зелѣзницъ державныхъ у Вѣдни (I. Johannengasse 29), якъ такожь въ бюрѣ информаційномъ ц. к. австр. зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ (улиця Третого Мая ч. 3 Готель Имперіяль) удѣляе ся устнѣ або письменнѣ поясненя въ справахъ дотычачихъ службы на ц. к. австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ. О скôлько пôдручники позваляють, можна также засягнути информацій вôдносячихъ ся до рейты австро угорскихъ и заграничныхъ зелѣзницъ.

Въ информаційнôмъ бюрѣ ц. к. австрійскихъ зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ ул. Третого Мая ч. 3 (Готель Имперіяль) продае ся білеты полосовѣ и окружнѣ, пляны ѣзды и тарифъ у формѣ книжковôй. Информаціѣ въ справахъ тарифовыхъ и перевозовыхъ.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôв (кôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

хане серце, въ котре товаришѣ его по роботѣ необачно наляли отруѣ. Стемнѣло. Урвавъ ся скрипъ пилы и удары топорôвъ, лише вихоръ воювавъ зô сосновымъ боромъ и спѣвавъ сумну вечѣрну пѣсню.

Вертаючи Мартинъ випередивъ своихъ товаришѣвъ. Вôнъ бѣгъ у село, мовь той вихоръ.

— Чудный парень, Мартинъ — замѣтивъ индикъ и заложивъ праву руку за пазуху, вôдогнувши передну полу.

— Та історія зле скôнчить ся—вôтхнувъ дякъ.

— Для тои гарнои ялôвки — засмѣявъ ся старець и натягнувъ вôдтакъ кожухъ на голову.

Але его замѣтка проминула безслѣдно. Однымъ було жалко Мартина, котрого они боялися стратити, другихъ мучивъ голодъ, котрый, якъ звѣстно загально, робить людей понурыми.

Мартинъ заставъ свою хату пусту. Страшна думка промайнула ему въ головѣ. Очевидно жѣнка покинула его, налякавшись нужды. Очевидно — кучерявый Янко.... Боже — яке почуте стало въ его серцю!

— Жѣнку дайте менѣ! — заревѣвъ вôнъ, вбѣгаючи въ сѣни тещѣ и тестя. Тамъ на него выдивили ся налякаными очима. Нѣчого не знали про неи. Тесть гнѣвно подививъ ся на него. Вôнъ ще не помиривъ ся зъ зятемъ. Мартинъ побѣгъ безъ памяти до дому кучерявого Яна. Той сидѣвъ на порозѣ конюшнѣ и стругавъ топорище.

Де Катерина? — спытавъ блѣдый Мартинъ.

— Межи Катеринами — сухо вôдрѣзавъ Янъ и дальше стругавъ.

— Слухай! де моя жѣнка! — крикнувъ Мартинъ дико и заскреготавъ зубами зъ болю.

— А менѣ що до твоеѣ жѣнки, Мартине?

— Атже она пôшла мабуть у лѣсъ — роздавъ ся тоненькій голосокъ сусѣдки, котра тôлько що выйшла зô свого коровника зъ молокомъ. Молоко пѣнило ся и шумѣло въ деревянôй посудинѣ.

— Въ лѣсъ! — крикнувъ Мартинъ. Єму ажь полекшало на серци.

— Зъ клункомъ на плечехъ! Я сама бачила еѣ!

Мартинъ побѣгъ наново въ лѣсъ. Снѣгъ переставъ, хмары розôйшлись троха и зорѣ меркотѣли. Мартинъ грôмко кликавъ Катрю, але ему вôдповѣдало тôлько эхо. Дерева сумрачнѣ. Вôнъ самъ не знавъ, якъ попавъ на зрубъ. Мѣсяць выплывъ въ поза галузя сосонъ и освѣтивъ мѣсце, де въ день рубачѣ робили. На свѣжо вôдрѣзанôмъ пни лежавъ клубокъ, бѣла скатерть свѣтила ся въ промѣню мѣсяця мовь снѣгъ. Коло пня ждала его Катерина, вѣрна приказови мужа. Она напôвъ замерзла.

Мартинъ схопивъ еѣ у свои сильнѣ руки, обнявъ та зъогрѣвъ своими грудьми. Знявши зъ себе кожухъ, вôнъ одягнувъ еѣ. Зъ трудомъ привѣвъ вôнъ еѣ до памяти и темный бôръ бачивъ, якимъ щастемъ сіяло молоде лице мужа и его гарнои жѣнки.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій**.

Зъ друкарнѣ З. Ловиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера.